

I. KAPITOLA

„No to snad...“ Lukáš seskočil z kola, položil ho na bok a šel se podívat na červenou výstražnou značku visící na bráně přes cestu. Zhluboka dýchal a doháněl kyslíkový dluh, který si vytvořil za poslední kilometr usilovného šlapání do kopce. Obě křídla brány k sobě poutal novotou se lesknoucí řetěz s těžkým visacím zámkem.

ZÁKAZ VSTUPU NA STAVENIŠTĚ!

No bezva, pomyslel si Lukáš. Zalomcoval branou. Jedinou odezvou byl však skřípot kovu.

Sundal si přilbu z hlavy, prohrábl si zpoceně blondáté vlasy a zamžoural skrz větve smrků do modré oblohy bez jediného obláčku. Žhnoucí odpolední slunce neúprosně pražilo do kraje, stejně jako poslední dva týdny.

Dech se mu pomalu uklidňoval, ale pot se mu z čela řinul s nezmenšenou intenzitou. Sice za poslední kilometr nastoupal jen padesát výškových metrů, ale s tempem, které celý finální úsek držel, byl víc než spokojený.

Zato uzavření rozhledny na Krkavci, druhém nejvyšším kopci čnicím nad Plzní, ho opravdu mrzelo.

Měl v plánu zkusit trasu, která začínala jen pár metrů pod rozhlednou. Ale prodírat se k ní z druhé strany maliním podél plotu se mu rozhodně nechtělo.

„Nedá se nic dělat, oři můj věrný! Zpátky! A přes Strženku.“ Lukáš zvedl kolo z cesty, otočil ho směrem dolů a naskočil na něj.

Rychle secvaknul přehazovačku, pořádně se opřel se do pedálů a přihrčil se k řídkům. Svištění vzduchu a míhající se stromy podél cesty vykouzly mladíkovi úsměv na tváři.

Lukáš mířil z kopce dolů směrem k městu. Dvoji křížení cesty se silnicí v rychlosti prolétl. Jsem nezastavitelný, smál se v duchu. Někde vzadu v hlavě ale věděl, že kdyby ho někdo při takovém riskování chytl, nevyhnul by se pořádnému zmydlení.

Zkusmo pumpoval kolo na kdejaké nerovnosti, která se před ním objevila. Teď ho čekalo pár pěkných skoků. Úsek cesty kolem Strženky, rybníka ukrytému v lesích s příkrou skalní stěnou, byl prudký a plný kořenů, které ho pokaždé pěkně vyhodily do vzduchu. Zbývalo ještě poslední křížení lesních cest.

Náhle koutkem oka zahlédl nečekaný pohyb. Do cesty se mu připlétl jiný kluk na kole.

„Co?“ vyjekl Lukáš a strhl řídky do strany. Kolo poskočilo na kořenu. Větve zapraskaly. Lukáš stisknul brzdy. Kmen stromu se neúprosně blížil. Jen tak tak se mu vyhnul, ale zajel s kolem do nízkého křovinatého porostu.

Za chvíli se odtamtud ztěžka vyhrabal. Tlačil kolo přes kořeny a u toho se snažil z přílby vytáhnout všechno listí, co v jejích otvorech uvízlo.

„Do háje zelenýho! Sakra! Co to bylo za debila?“

Když si všiml podsaditého kluka, jak na něj kouká zpod přílby a rukou si otírá pot z kulatého obličejce, až mu několik kapek dopadlo na skla brýlí, přes které mžoural mezi stromy, hned se na něj obořil.

„Kam jsi čuměl, sakra!“

„Já, já...“

„Ano, ty! Nebo tady někde snad vidíš jinýho blba, co se nerozhlídně, než vjede do křižovatky?“ Lukáš si vztekle očistil přílbu od listí a nasadil si ji na hlavu. „Hele ty...“ Lukáš ho výhrůžně probodával pohledem. „Tebe já znám! Nechodíš na Křížákáč?“

„No, možná?“

„Sedmička vid’? Běčko.“

„Ale ty jsi v šestce.“

„No jo, šel jsem o rok dýl. Mám narozky v listopadu,“ pokrčil rameny Lukáš. „Ty jsi Jirka Kohoutek, vid’? Ten, co byl druhý v *Calculation of Doom!*“

Jirkovy kulaté tváře nabraly rudý odstín, a tentokrát to nebylo namáhavým šlapáním na kole.

„Dobře ty! Teda, chlape, jsem rád, že tě poznávám!“ Lukáš položil kolo na kraj cesty a nabídl zkoprnělému mladíkovi ruku. Jirka ji váhavě přijal. Čekal leccos, ale uznání od silnějšího kluka, to rozhodně ne. To, že chodí na stejnou školu, ještě neznamená, že ho nebude chtít zbančit. Nebyl by první ani poslední.

„Lukáš Korecký, ale říkají mi Luky nebo Kory, to záleží.“

„Mně říkají Jura,“ odpověděl Jirka.

„Nebo Kohout! Já vím,“ usmál se Lukáš. „Hele, rád tě poznávám, kámo. Co ty tady?“